

Qui oli remena...

Tots contra Fishler, el teutó amic dels italians. Fins i tot la ministressa Loyola de Palacio estava disposada a encapçalar les manifestacions contra el comissari europeu d'Agricultura i la seva dèria de reformar l'Organització Comuna del Mercat de l'oli, és a dir, la política d'ajuts al sector oliverer comunitari. Contra el seu entestament a perjudicar els interessos peninsulars ibèrics i a afavorir descaradament els italians. Partits, sindicats i organitzacions sectorials, tots plegats, com si fossin mosques i Loyola de Palacio fent de D'Artagnan contra una injustícia històrica del Richelieu austríac. Com si no servís de res ser l'alumne privilegiat en l'examen de l'euro (reconegut fins i tot pel ministre d'economia alemany, Theo Weigel, que, d'això, en sap un niu, i que ha premiat Aznar, que pel cas és com rebre la benedicció papal, però en la vera religió dels quatre manaments de Maastricht). I com si els italians haguessin fet més mèrits a Europa, si és que ningú es creu els números que presenten.

Per poc que no ressusciten l'Armada Invencible i els Tercios de Flandes i els envien contra l'edifici de la Comissió Europea, precisament a Brussel·les, on sembla que es refugia Fishler. Però l'expedició es va parar a temps. Des de la capital del regne dels belgues i d'Europa, el comissari Marcelino Oreja, ciutadà espanyol i del PP, va anar corrents a Aznar per advertir-lo que les coses a Europa ja feia segles que no anaven així i que, per aquell camí, podien perdre-hi diners, amb la qual cosa sí que haurien begut oli.

Aznar va cridar l'alto i Loyola de Palacio va avenir-se a sopar amb Fishler a Brussel·les. Es que així s'arreglen els problemes a Madrid, amb una copa a la mà i, a l'hora de retirar-se de matinada, allò de "hem de quedar una altra vegada perquè no esperava que fossis tan simpàtic, essent austríac". Però ni a Brussel·les ni a Viena en tenen gaire costum, de fer copes, de manera que Fishler va beure aigua mineral i es va comprometre a estudiar-ho tot abans de fer cap proposta en ferm, com si normalment no ho fes així, i de Palacio es va conformar amb el compromís que, fins el 2000 no hi hauria canvis en el sistema de subven-

cions, com no n'hi haurà en els altres sectors agraris.

Greu error de la ministressa, que amb els Tercios ja armats va tornar dient que la guerra s'ajornava. I els revoltats han dit que, si convé, dispararan olives contra Brussel·les, però que, amb els diners de l'oli, no s'hi juga. I, de Palacio, destituïda del capdavant de les manifestacions, que es faran sense ella, si fa falta. La "lleona" se'n ha tornat una "gateta", es lamentava algun dels afectats.

La premsa espanyola, que és la que s'ha interessat pel cas, ha tornat a encendre les torxes patriòtiques, pensant que tornarà a vendre exemplars suplementaris, com ja va passar amb l'última croada, contra els canadencs. Si aleshores va ser el rèmol negre congelat a Terranova, ara és l'oliva espremuda d'Andalusia, Castella i Extremadura.

Des de la Generalitat diuen que passar de rebre subvencions per quilo d'oli produït a rebre'n per olivera conreada no afectaria gaire els pagesos catalans dedicats a l'oli de les Garrigues, Siurana o del Baix Ebre, per exemple. Però que se solidaritzen amb el front comú del sector. Només faltaria d'anar contra corrent, amb els vents que bufen. I, en tot cas, el sector només és un 2% de la producció total agrària catalana i l'oli que es produeix a Catalunya només és un 3% del de l'estat, això sí, de gran qualitat. El que sí que afirmen és

que establir quotes de producció per cada país beneficiarà descaradament Itàlia, que té inflades les xifres de producció, mentre que el gran perjudicat serà l'estat espanyol, que les té infravalorades, cosa que anirà en perjudici també dels pagesos catalans del sector.

En tot cas, conyes a part, la reforma pot ser un greu perjudici sobretot per al camp del sud d'Espanya. Però, si cal buscar un culpable, potser que comencem buscant a dins i no a fora. Perquè no n'hi ha prou de convidar Fishler a veure els camps d'oliveres i a fer el vermut, i després adormir-se, quan els italians actuen de lobby permanent a Brussel·les fent forat amb els seus arguments i els seus interessos en les propostes dels funcionaris europeus. Ni la política del govern espanyol ni la reacció no han estat a l'alçada. Però els italians ja comerciaven amb Flandes, quan els espanyols encara hi enviaven els Tercios. ■

TONI CANÍS

"No n'hi ha prou de convidar el comissari Fishler a veure camps d'oliveres i a fer el vermut, i després adormir-se, quan els italians actuen de 'lobby' permanent a Brussel·les."